

ช่วยฉันด้วยนะคะ . . .

“ขวัญ”

“เอ”

วันที่ 30 ผมจะมากรุงเทพ ฯ หวังว่าคงจะได้พบกัน

นัส

ฉันอ่าน จ.ม. ฉบับสั้น (จุ) ของเขาซ้ำครั้งแล้วครั้งเล่า ด้วยความรู้สึกที่อ่อนโยน
อบอุ่นและปิติยินดี ก็จะไม่ให้หัวใจได้อย่างไรเล่าคะ อีกวันเดียวเท่านั้น เขา คนที่ฉัน
รักและห่วงหาอาทร อยู่ตลอดเวลาที่จะมาหาหลังจากที่จากไปเป็นเวลาถึง 3 เดือนเต็ม ๆ
อย่าเพิ่งขวางฉันเลยคะ 3 เดือนสำหรับคนอื่น ๆ อาจจะเป็นระยะเวลาที่สั้นแสนสั้น
แต่สำหรับฉันและเขา (ซึ่งควรจะเรียกว่า “เรา”) มันเป็นเวลาที่ยาวนานเหลือเกิน
เพราะเราเคยอยู่ใกล้ชิดกัน เราเข้าใจจิตใจกันได้ดีราวกับเป็นส่วนหนึ่งของกันและกันเชียวคะ

เมื่อก่อนฉันเคยเถียงออกเป็นเ็น เมื่อยายนิคเพื่อนจอมแกล่แฉกของฉันพูดว่า “ความ
รักที่เริ่มต้นจากการเกลียดชังนั้นแหละ เป็นความรักที่ยั่งยืน” ฉันยังจำได้ว่าฉันเถียงยายนิค
ว่า “พูดบ้า ๆ คนเราลองเกลียดกันแล้วมันจะกลับมารักกันได้ยังไงละ ถ้ามีก็เป็นความรักที่
บ๊องที่สุดเลย”

แต่ . . . เที่ยวนั ฉันกลับเป็นฝ่ายต้องอธิบายให้เพื่อนฟัง เมื่อถูกถามซักถามเกี่ยวกับ
เรื่อง “เขา” คนรักของฉันว่า “ความรักที่เกิดจากความเกลียดชังนั้น เป็นความรักที่
พิเศษจะ เพราะอย่างไร้ข้อสงสัยที่สุด เขาคนที่เรารักก็ต้องเป็นคนดี หรือมีความดีพอ
ที่จะเปลี่ยนความเกลียดในใจเรา ให้กลายเป็นความรักได้”

ฉันกับเขา... (เขาชื่อวนัสค่ะ) เคยเป็นไม้เบื่อไม้เมากันมาก่อนชนิดที่ว่า รับประทานอาหารร่วมกันไม่ได้เลยนะค่ะ ทั้ง ๆ ที่เราอยู่ร่วมชายคาบ้านเดียวกัน และ วนัส เป็นหลาน

ห่างๆ ของคุณแม่นั่น คุณพ่อคุณแม่ของเขายู่ต่างจังหวัดเมื่อส่งลูกชายคนเดียวเข้ามศึกษา
ชั้นมัธยมปลายต่อที่กรุงเทพฯ จึงต้องให้มาพักอยู่กับคุณแม่นั่น ซึ่งมีศักดิ์เป็นป้า

ตอนนั้นเราต่างคนต่างก็ยังเด็ก ฉันเรียนอยู่ชั้นมัธยมหก ตอนช่วงอายุนั้นใครๆ ก็ลง
ความเห็นว่าเป็นเด็กผู้หญิงที่เกรงที่สุด เราต่างก็เป็นลูกที่ถูกตามใจมาแต่เด็ก เขาเป็นลูก
ชายหัวแก้วหัวแหวนคนเดียวของพ่อแม่ซึ่งมีฐานะดี ข้าเป็นเด็กหนุ่มที่จึกว่า “หน้าตาดี”
จึงเป็นหนุ่มน้อยที่มีสาว ๆ สนใจมาก แต่เขาก็หึงระเผลอย่างร้ายกาจ ทำท่า “ไม่สน” ใคร
ยังกะตัวเองวิเศษวิโสเสียเต็มประดา ส่วนฉันเองก็เป็นลูกสาวคนเล็กของพ่อแม่ซึ่งเป็นที่รัก
ราวกับดวงใจ ในบ้านฉันมีความเป็น “หนึ่ง” ตลอดมา ไม่มันจะชื่อ “เอ๋” หรือคะ? เมื่อมี
คนเพิ่มเข้ามาในครอบครัวเรา ฉันมีความเห็นว่าเขาคงจะยอมรับในความเป็นหนึ่งของฉัน
ด้วยความกตัญญูนี้แหละคะ ฉันจึงต้องแสดงตนให้เขารู้ตั้งแต่วันแรกเป็นการ “ตัดไม้ข่มนาม”

ยังจำได้ว่าวันนั้น เรารับประทานอาหารพร้อมกัน ก็ฉันทราบกิตติศัพท์ความอวดดี
ของเขามาก่อนแล้วนี่คะ อารมณ์เกรงทำให้อยากจะรู้ว่าเขาจะแน่สักแค่ไหน ฉันจึงแกล้งนั่ง
จ้องเขาตลอดเวลาที่เขานั่งรับประทานอาหาร ผลปรากฏว่า “คนเก่ง” ที่ใครๆ เลื่องลือกัน
ทำท่าจะอะจะแทบจะตกอาหารส่งเข้าปากไม่ถูก ซึ่งทำความแปลกใจให้คุณพ่อคุณแม่ตลอดจน
พี่เอก (พี่ชายคนเดียวของฉัน) แต่ทำให้ฉันรู้สึกพอใจและสะใจที่สุดตามประสาคนเกรงที่
(สำคัญผิด) คิดว่าตัวเองเป็นผู้ชนะ แต่ทว่า...ฉันยังจำได้อีกว่าคืนนั้นชัยชนะของฉันทำให้
ฉันต้องย่องลงมาในครัวตอนดึก (ทั้งๆ ที่แสนจะกลัวผี) เพราะฤทธิ์ที่มัวแต่แกล้งจับตาคุณ
อื่นทำให้ฉันเองก็แทบจะไม่ได้ส่งอะไรเข้าไปเลี้ยงท้องตัวเองเลย! ตอนนั้นฉันซาบซึ้งสรวล
ที่ว่า “ให้ทุกข์แก่ท่านทุกข์นั้นถึงตน” จับใจเลยคะ

ความไม่ดีของฉันยังมีอีกเยอะคะ ฉันคอยแกล้งเขายู่ตลอดเวลา เช่นเมื่อเขาคุหนั่งสือ
ฉันก็แกล้งเบีตวิทุยดังๆ บางครั้งถึงขนาดที่ว่าตัวฉันเองต้องเอาส้าลือดูหู! บางวันเขาทำท่า
นั่งใจลอยอยู่คนเดียวฉันก็แกล้งปีตประทุดังๆ ให้เขาตกใจเล่น (แต่เขาตกใจจริง ๆ ค่ะ) ถ้า
เขาแสดงกิริยาโต้ตอบสัณนิทโดยการต่อว่าต่อขาน แทนที่จะหันมามองนิตหนึ่งแล้วก็สับหน้า
กลับไป เราก็คงประการมกกันอย่างสนุกแน่คะ การกระทำของเขายังทำให้ฉันขุ่นเคืองหนักขึ้น
พาลคิดไปว่าเขาคงจะกำลังใช้วิธีสงครามเย็นกับฉัน เป็นเหตุให้ฉันต้องคอยระมัดระวังจับตา
ดูเขายู่ตลอดเวลา

อีก 2 ปีต่อมาเขาก็สอบ entrance เข้ามหาวิทยาลัยได้ ก่อนจะไปฟังผลการสอบที่สภาการศึกษา เขามีท่าทางมั่นใจในตัวเอง จนฉันทักใจไม่ได้ แต่ตอนกลับมาบ้าน ท่าทางเขาผิดไปเป็นคนละคนดูเศร้าจนฉันทักใจหาย และรู้สึกสงสารที่ฉันทมีความรู้สึกเช่นนั้น ก็เป็นเพราะฉันทมีธาตุแท้ของความเป็นผู้หญิงกระมังคะ เจ้าความสงสารนี้เอง ทำให้ฉันทหลุดปากถามเขาออกไปว่า “สอบติดไหม” โดยที่ลืมไปเสียสนิทเลยว่าเขาคือคู่แข่งของฉันท เขา มองฉันทด้วยสายตาที่ฉันทไม่เข้าใจเลยแล้วพยักหน้า ฉันทรู้ว่าเขาเสียใจที่พลาดหวังในสถาบันที่เขาใฝ่ฝันมานานหนักหนา แต่ก็ยังโชคดีที่มีโอกาสเรียนในมหาวิทยาลัย แม้ว่าจะต้องไปเรียนในจังหวัดที่ห่างไกลจากกรุงเทพฯ มาก เขาบอกฉันทเมื่อปีใหม่ว่า “เอ้ รู้ไหมผมไม่อยากไปเรียนไกล เพราะไม่อยากให้เราอยู่ห่างกัน”

นึกถึงวันที่เขาชวนของไปขึ้นรถไฟ เพื่อไปเรียนที่สถาบันแห่งใหม่ของเขาแล้วข้าไม่หาย ข้าที่ตอนนั้นฉันทไม่รู้ ว่า เจ้าความรู้สึกที่เกิดขึ้นกับตัวเองขณะที่มองเขาเดินจากไปนั้นนี่ เป็นความอาลัยอาวรณ์ ตั้งแต่นั้นมา บ้านทั้งบ้านดูเงียบเหงาสำหรับฉันท เมื่อไม่มีเขา คนที่ฉันทเคยมีความรู้สึกว่าเขาว่างหูว่างตาเป็นที่สุด ฉันทไม่รู้ว่าจะไปแสดงท่าทางประชดประชัน และพาลพาโลเอากับใคร ฉันทขมิ้ม พุตน้อยลงจนเป็นที่สังเกตของทุกคนในบ้าน โดยเฉพาะพี่เอกซึ่งคอยพูดเย้าแหย่อยู่ว่า ฉันทใจลอยบ้างละ หัวใจอยู่ไกลตัวบ้างละ และก็คง เพราะพี่เอกนี่เอง ที่ทำให้ฉันทได้รับ จ.ม. จากเขาในไม่กี่วันต่อมา เขาเล่าความเป็นอยู่ของเขาให้ฟัง และแทรกเรื่องตลกๆ มาให้ข้าเสมอ ทำให้ฉันทรู้สึกเพลิดเพลินและหายเหงา นานๆ เขาก็มากรุงเทพฯ หนึ่ง ครั้งหนึ่ง น่าประหลาดที่พอพบกันเราต่างก็อึ้งหน้าตาคู่กัน (ล้วนแต่เรื่องสัพเพเหระ) ราวกับไม่มีเรื่องบาดหมางชุ่นเคืองกันมาก่อนเลย

จนกระทั่งฉันทสอบ entrance เข้ามหาวิทยาลัย ฉันทโชคดีค่ะ ทั้งๆ ที่เป็นคนไม่ค่อยดี (เกรเอามากๆ) ฉันทได้เข้าเรียนในบางเขน สถาบันที่ฉันทฝันถึงมาตั้งแต่ยังเล็ก แต่ตลอดภาคต้นของการศึกษา ฉันทไม่มีความสุขเลย เพราะเหตุผลหลายอย่างเช่น ไม่คุ้นเคยกับสิ่งแวดล้อม, ตกอกตกใจกับสถานการณ์แปลกๆ และที่ร้ายที่สุดคือต้องเรียนวิชาที่ฉันทแสนจะชิงชัง และไม่เคยจะสอบได้เลยตั้งแต่เรียนมา ก็วิชาคณิตศาสตร์โง่งละคะ

ฉันตอบ จ.ม. เขายาวกว่าเก่า โอคโอย(โวยวาย) ถึงความทุกข์ทรมานให้เขารับรู้ ผลนะหรือคะ เขามากรุงเทพฯ อาทิตย์วันอาทิตย์ คอยช่วยเหลือแนะนำวิชาคู่ปรับของฉัน จนฉันสอบผ่านวิชานั้นได้ด้วยคะแนนที่เรียกว่า “เส้นยาแดงผ่าสี่” โอย... แค่นี้ฉันก็ปลื้มปริ่มยินดีจนหัวใจแทบวายแล้วล่ะ เพราะมันเป็นเหตุการณ์ที่ฉันจะต้องจารึกลงในประวัติศาสตร์ชีวิตของฉันเชียวนะ คุณพ่อคุณแม่พากันชื่นชมในตัวเขา สำหรับฉันนะหรือคะ ฉันเป็นคน “ซึ้ง” เก่งอยู่แล้ว... ไม่ต้องสงสัยหรือคะว่าฉันซาบซึ้งกับน้ำใจและบุญคุณของเขาเพียงไร ?

ปีใหม่ทุกๆ ปีเขาเคยมาหาฉัน เราไปตากบาตรด้วยกันพร้อมกับคุณพ่อคุณแม่ ฉันไม่เคยไปไหนกับเขาสองต่อสองหรือคะ แม้ใจจะยอมรับความจริงที่ว่าฉันรักเขาเสียแล้ว จากการแสดงออกของเขาทำให้ฉันอดจะคิดอย่างเข้าข้างตัวเองไม่ได้ว่าเขาคงรักฉันเช่นกันแม้ว่า... เขาจะไม่เคยบอกฉันด้วยตนเองก็ตาม.....

ฉันเคยบอกกับเขาว่า ปีนี้ฉันมีของขวัญที่จะมอบให้เขา หลังจากที่เป็นฝ่ายรับของเขา มาตลอดเวลา ฉันตั้งใจจะถักเนคไท ให้เขาเป็นของขวัญล่ะ แต่ฉันยังไม่ได้บอกเขาหรือคะ กลัวว่าเขารู้แล้วจะ “เซ็ง” เสียก่อน เฮ้อ! ตอนเป็นเด็กฉันก็ไม่ใช้เด็กขยันเสียด้วย ตรงกันข้ามซี้เกียจอย่างร้ายกาจเชียวนะ การฝีมือแทบทุกชิ้นที่ส่งครูเป็นฝีมือเพื่อนทั้งนั้นแหละจะมีก็แต่ “ฝีมือ” ของฉันติดอยู่บ้างเท่านั้น

วันแรกๆ ที่ฉันหัดถักเนคไท คุณแม่ต้องคอยปลอบให้ใจเย็น ๆ วันต่อมาคุณแม่ต้องคอยวิ่งหาถุงมือ ให้ฉันใส่กันมือพองมือไม่ฉันพังหมดเลยล่ะเพราะถูกปลายเข็มปักจิ้มเอาซ้ำๆ ซากๆ ซ้ำร้ายที่สุดกำลังจะสิ้นเนื้อประดาตัวเพราะค่าไหมซึ่งหมดไปกลุ่มแล้วกลุ่มเล่าเนคไท ที่ฉันฝันไว้ก็ยังไม่มีทีท่าว่าจะเป็นรูปเป็นร่างสักที! คนอื่นเขาทำกันใช้ไหมกลุ่มเดียวก็เสร็จ... ตายล่ะ! ตายแน่ ๆ นี่มันวันที่ 29 แล้วนี่คะ อีกวันเดียวเขาก็จะมาแล้วฉันยังไม่มีของขวัญให้เขาเลย ก็... ก็มันยังไม่เสร็จเลยนี่ ทำไงดีล่ะคะ? คุณ ๆ ผู้อ่านใครมีฝีมือทางนี้

ช่วยฉันด้วยนะคะ.....ช่วยฉันด้วย !